

ENLLAÇOS D'INTERÈS

www.youtube.com/watch?v=ENwdnS-HGg4

<http://www.elpuntavui.cat/articles/vvidalc.html>



Biblioteca
Sant **B**artomeu



Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1

25110 Alpicat

Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

facebook

twitter

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

De dimarts a divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:

29/01/2015

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Vidal Vidal

La meitat de zero



Arbeca, 1958.

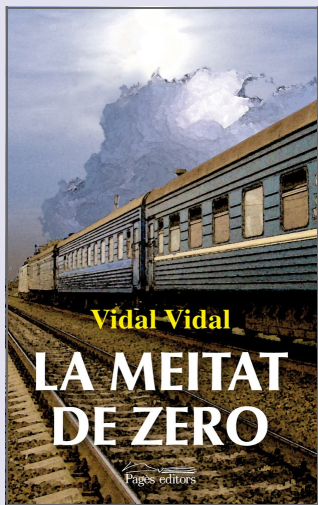
Llicenciat en Dret i funcionari autonòmic. També ha estat, en els primers anys de la seva carrera professional, secretari d'Ajuntament a Flix i a Ascó.

És conegut per la seva extraordinària activitat d'articulista de premsa (*Segre, Lectura, Avui, Presència, Set Dies i Eines*). També, per la seva constant col·laboració com a tertulià a Ràdio Flix, Ràdio Ponent i Catalunya Ràdio. A banda d'aquestes activitats, ha conreat el gènere de la literatura de viatges i el de la novel·la. La seva obra literària presenta un ferm compromís amb el país i, sobretot, amb les terres de Ponent.

Obres disponibles a la biblioteca

- *Geografia impúdica*, Barcelona, Empúries, 1990
- *Tots venim d'Arbeca*, Barcelona, Empúries, 1993
- *De costa a costa*, Lleida, Pagès, 1999
- *Del Pirineu a l'Ebre*, Barcelona, Proa / Ali Bei, 1999
- *Visions de la Seu Vella*, Lleida, Edicions de la Clamor, 2003
- *Com és que el cel no cau?*, Barcelona, Proa, 2004
- *Nit endins*, Lleida, Pagès, 2011
- *La meitat de zero*, Lleida, Pagès, 2013
- *Lleidaferit*, Lleida, Pagès, 2014

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu



L'any 1998, Vidal Vidal va publicar *La ciutat de l'oblit*, un llibre que és un vademècum d'allò substancial de la història, la literatura, les llegendes i els personatges de la nostra ciutat. Malauradament, el llibre (que té 1.100 pàgines!) no inclou un índex onomàstic i això fa que cercar-hi una data, un vers o un nom es converteixi en una aventura que deu molt a la sort i a la paciència. En part, la culpa és del mateix Vidal, un escriptor i una persona brillant però refractari a les innovacions de la societat digital. Si no m'erro, va escriure el llibre amb estilogràfica i fitxes de cartolina i encara ara no vol saber re de xarxes socials, malgrat la insis-

tència de les seues filles.

Com a polemista, Vidal Vidal és un adversari coriàci, però a través de les seua obra de ficció se'ns presenta com un escriptor melancòlic del pas del temps, les il·lusions marcides i la inutilitat dels esforços. En el darrer recull de narracions, titulat *La meitat de zero*, el protagonista torna a ser l'escriptor de mitjana edat que "sent sovint l'impuls de fugir, d'escapar d'una situació opressiva" i que somia en "trens nocturns i aventures eròtiques amb desconegudes".

La ficció sempre inclou elements autobiogràfics, però no és pas una autobiografia. En tot cas, no és una autobiografia de l'autor, sinó un joc creatiu que ensenya i amaga, on el *jo* apareix literaturitzat i amb llums i ombres que són més representatives d'una època, en sentit ampli, que d'un individu concret. Nascut l'any 1958, Vidal Vidal és l'escriptor d'una generació que està arribant a una etapa crítica de la vida, probablement la més melancòlica, i parla insistentment, en les seues darreres narracions, d'allò que no va poder ser, de la ciutat que no vam arribar a subvertir, de la revolta que no vam fer... El seu personatge (el de Vidal Vidal, vull dir aquest cop) assaja el posat digne de l'heroi derrotat, de l'home enfrontat a la profunda incertesa de l'època, però l'escriptor ens reserva (encara que ell mateix ho negui) sorpreses i nous camins.

Miquel Pueyo

Un recull de contes de Vidal Vidal, *La meitat de zero*, presenta de nou l'univers d'aquest escriptor, polític i opinòleg inquiet. Quasi deu anys després d'un altre recull, *Com és que el cel no cau?*, i també després de la segona novel·la, *Nit endins*, publicada el 2011.

Ací tenim un conjunt de contes –alguns microcontes– agrupats en quatre colors: gris, verd, negre i blau. Però la divisió també hagués pogut ser entre contes de muntanya i contes de mar, si atenem als escenaris on tenen llocs les ficcions.

Les vint-i-set peces poden semblar fragments de l'experiència personal i familiar de l'autor. Una experiència on emergeix un sentiment crepuscular i on la soledat i la decepció donen pas a situacions dures, minuciosament descrites. Perquè Vidal Vidal és un escriptor d'un detallisme prodigiós i eloqüent, on cada element evocat contribueix a crear una atmosfera. I aquesta esdevé, pràcticament, la història. No cal quasi argument, ni principi ni final, com porta a col·lació l'autor, a l'inici del llibre, amb una citació de Txèkhov. L'escenari és sempre quotidià i, fins i tot, banal. Sobre ell, va perfilant-se la pintura d'uns personatges i d'unes experiències domèstiques, aparentment anodines, però amb un fons líric que les travessa. Aquest repunt líric subratlla el fons emotiu de les vivències i les emmarca de manera sòlida, única i irrepetible. Els personatges de *La meitat de zero* –bon títol, per cert– viuen un sentiment d'exili permanent. Un exili vital, fet de decepcions, frustracions i soledat. També amb un fons de conformitat final, que no arriba a ser acceptació total, però a còpia de bondat i compassió, s'hi acostava.

Si en molts moments recorda Txèkhov, en d'altres s'acosta a Paul Auster. Són exercicis, aquests darrers, que ens presenten una simplicitat aparent sobre la qual davalla un corrent vital inescrutable i enigmàtic. La vertadera vida és absent, deia Rimbaud. Sembla que els personatges de Vidal Vidal així ho perceben.

Un apunt final, al relat "Trens de nit" tenim el perfil d'un escriptor de mitjana edat que sent la necessitat de fugir de la situació opressiva i, per això, somia en trens nocturns i aventures eròtiques amb desconegudes. El tema recorda el protagonista de Georges Simenon a *L'home que mirava passar els trens*. No obstant això, en l'últim paràgraf ens diu que es tracta de l'escriptor John Cheever. Encaixa això? No sé si somiava en trens nocturns, però segons el diari d'aquest escriptor no somiava en dones sinó en homes. No sé si el detall és important. Això, en cap cas, no trau valor a les ficcions de l'escriptor. Uns relats que observen i ens fan observar la realitat amb una mirada conspícua. En llegir-los, tenim la sensació d'alguna cosa que ens fa sentir que no estem sols. Potser també perquè són peces d'un programa, subtil i lent, d'aprenentatge de l'existència. **Enric Balaguer**